

— Така те искамъ, мое юначе. Хайде сега довиждане.

Башата се обърна и съ широки крачки хвана изъ гористия доль нагоре. Момчето го погледа, докато се закри, следъ това се качи на коня, шибна го и се отправи за дома. Като излѣзе на главния пътъ, то почна да си подсвирка, чувствуващи у се бе си радост и гордостъ, че е извършилъ голъмъ и смѣлъ подвигъ.

— Дорчо, стїпвай само по сухо, — говорѣше отъ време на време Радко на коня. — Внимавай добре при вадата надъ селото! Да хвръкнешъ надъ нея като ко-

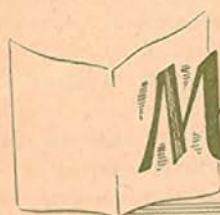
ня на Крали Марко! Чувашъ ли?

Когато наближи вадата, той го шибна хубаво, и Дорчо хукна въ галопъ и направи надъ вадата такъвъ скокъ, че Радко, вкопчиъ здраво ржце въ гривата на коня, едва се удържа да не изхвръкне отъ голямъ му гръбъ.

Край селото турците отново го спрѣха, претърсиха го добре и го пуснаха да си върви. Като отмина, той се наведе къмъ ухото на коня и му пошепна, засмѣнь:

— Дорчо, никому нищо не казвай. Само пази крака си сухъ. Чувашъ ли? Дий, хайде.

Н. АЛЕКСИЕВЪ

Mладежъта въ миналото и днес

Русенскиятъ ежедневникъ „Русенска поща“ помѣства следната статия отъ орлете Кирилъ Бор. Клиновъ отъ орловата дружина въ Русе:

Миналото крие въ своите тъмни воали силуетъ на много бездейни младежки. Младежи, които нѣмать свои развлѣчения и търсятъ тия въ кафенетата и кръчмите. Младежи, които, следъ като посещаватъ тия заведения, се научаватъ и на много лоши породици. Младежи, отъ които родината ни нѣма полза. И какво се очаква отъ такава гнила младеж? Нищо повече отъ това да разрушаватъ здравето си, състоянието си — своето и на родителите — да разрушаватъ бѫдещето на децата си, като ги създадатъ болни и ненормални и най-сетне, тѣ рушатъ основите на родината ни. Държава съ такава младеж не може да съществува. Тя не може да живѣе.

Затова днесъ младежъта се сплоти въ едно и заработи съ едно сърдце, единъ пулъ и една душа. Организацията на българската младеж „Бранникъ“ дойде тъкмо на време, за да събере всички български младежи. Тая

организация има велики цели. Това ясно личи отъ поздрава „За България!“

За България! Колко силно звучатъ тия думи! Тѣ съчетаватъ обичъ къмъ родината, любовъ къмъ всѣко нейно кѫтче, и готовностъ да дадемъ живота си за нея, ако стане нужда за това. И наистина, бранникътъ работи винаги за България. Въ училище е винаги прileженъ, за да бѫде полезенъ на родината. На улицата той също служи за примѣръ. И на всѣкѫде той се отличава съ своята скромность, търпеливостъ и учтивостъ къмъ по-възрастните.

Днешниятъ младеж трѣба да притежава всички добродетели, за да бѫде полезенъ на себе си, на родината, гордостъ за родителите си и за всички българи. Той трѣба да знае, че отъ него зависи бѫдещето на България и да заработи съ всички усилия за преуспѣването й и за нейното величие. Той трѣба да знае, че девизътъ „Б“ означава още Богъ и България, и че тѣ ни зоватъ къмъ наука и напредъкъ съ вѣра въ Бога, за величието на най-милото, най-светото ни — България.

Кир. Бор. Клиновъ